

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 374/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Advokátska kancelária, Podbrezovská 9710/34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 606/2013 z 2. mája 2014, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 394/2014 z 25. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 606/2013 z 2. mája 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 394/2014 z 25. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 138/2017 z 8. marca 2017 bol z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnej veci vylúčený sudca Sergej Kohut, ktorý bol v čase prerokovania tejto veci predsedom III. senátu ústavného súdu. V súlade s čl. III ods. 1 písm. b) platného rozvrhu práce ústavného súdu vylúčeného sudcu zastupuje sudca Ladislav Orosz, predseda II. senátu ústavného súdu.

Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 247/2017 z 3. mája 2017 bol z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnej veci vylúčený aj zastupujúci predseda III. senátu Ladislav Orosz. Vzhľadom na to, že v zmysle čl. III ods. 1 písm. b) rozvrhu práce ústavného súdu neprítomného alebo vylúčeného predsedu senátu zásadne zastupuje predseda iného senátu, v danej situácii (v súčasnom období rozhodujú na ústavnom súde 3 senáty) zastupuje predsedu III. senátu predseda I. senátu Peter Brňák.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom konania o ochrane osobnosti v procesnej pozícii žalobcu vedenom na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 239/2007. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom zo 6. decembra 2007 (ďalej len „rozsudok súdu prvého stupňa“), ktorým vyhovel návrhu sťažovateľa a zaviazal žalovaného zaplatiť mu finančné zadosťučinenie v sume 16 596,96 €.

Sťažovateľ naratívne k priebehu konania uviedol: „2. Krajský súd v Bratislave, zmeneným senátom v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Nc 29/2008 - ktoré bolo zrušené nálezom ústavného súdu z 24. 2. 2011, sp. zn. IV. ÚS 345/09 /neuznal subsidiaritu pre procesné uznesenie/ - rozsudkom z 11. 12. 2008, sp. zn. 6Co 64/2008, rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľovi priznal trovy konania.

3. Ústavný súd nálezom z 18. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 340/09, uvedený rozsudok krajského súdu - opäť v rozpore s princípom subsidiarity, pretože žalovaný mal k dispozícii zákonný dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ OSP - zrušil /okrem iného/ a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľ podal proti tomuto nálezu sťažnosť na ESLP v Štrasburgu pre porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, lebo rozhodovali voči nemu zaujatí sudcovia, vec rozhodnutá ešte nie je.

5. Krajský súd v Bratislave v poradí druhým rozhodnutím – uznesením z 2. 5. 2014, sp. zn. 8Co 606/2013 - za predsedu senátu [REDAKOVANÉ] – vylúčeného pôvodne uznesením NS SR z 8. 10. 2008, sp. zn. 5Nc 29/2008, ktoré bolo nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 345/09 zrušené - rozsudok okresného súdu zo 6. 12. 2007 zrušil s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Sťažovateľ proti kasačnému uzneseniu podal dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ a g/ OSP, pretože /i/ arbitrárne a nepreskúmateľne pre nedostatok dôvodov použil ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP a /ii/ vo veci rozhodol sťažovateľom namietaný sudca [REDAKOVANÉ], pretože o tejto námietke po kasačnom náleze ústavného súdu, už nebolo rozhodované, lebo ju nepredložil na rozhodnutie nadriadenému súdu a ani senát 8Co nebol v takom zložení, ako to ustanovoval rozvrh práce.

7. Najvyšší súd uznesením z 25.11.2015, sp. zn. 4Cdo 349/2014, dovolanie sťažovateľa odmietol s odôvodnením, že

/i/ neoprávnene vytykal svojvoľnosť pri aplikácii § 221 ods. 1 písm. h/ OSP a nedostatok v odôvodnení uznesenia krajského súdu, nepovažoval za vedu konania podľa § 237 písm. f/ OSP a

/ii/ sťažovateľ nespochybnil nepredpojatosť konajúceho sudcu [REDACTED] a aj pridelenie veci sp. zn. 8Co 606/2013 do senátu 6Co s predsedom senátu [REDACTED] s členmi senátu náhodne vybratými, nepovažoval za vadu konania podľa § 237 písm. g/ OSP.“

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje a poskytuje svoj právny pohľad na vec a tvrdí, že napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu sú arbitrárne, porušujúce jeho označené práva. Podstata argumentácie sťažovateľa v sťažnosti je založená na nesúhlase s právnym záverom krajského súdu, ktorý napadnutým uznesením zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, ktoré považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Na základe toho sa domnieva, že krajský súd napadnutým uznesením neprípustne zasiahol do jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd rozhodoval v nezákonnom zložení, a preto došlo k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu. Argumentuje tým, že „došlo k zmene zákonného sudcu, lebo v novovytvorenom senáte po kasačnom náleze ústavného súdu, nerozhodoval ani jeden z pôvodných sudcov, hoci neprestali byť sudcami [REDACTED] [REDACTED], či [REDACTED]“.

/ii/ z opatrenia predsedu súdu z 20. 11. 2013, sp. zn. Spr. 3010/2013 /inak urobeného v čase po opätovnom nápade veci na súd/ nie je zrejмый dôvod vykonania uvedených zmien v rozvrhu práce vyplývajúci z § 50n. zák. č. 757/2004 Z. z., ktorými došlo k nahradeniu zákonných sudcov inými sudcami /porov. aj IV. ÚS 479/2013/.

/iii/ na rozhodovaní - čo nie je neodkladný úkon podľa § 15 ods. 1 OSP - veci sa podieľal ako predseda senátu [REDACTED], voči ktorému sťažovateľ vzniesol námietku predpojatosti, ktorej pôvodne najvyšší súd vyhovel, ale po zrušujúcom náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 345/09, o tejto námietke už rozhodované nebolo, hoci malo byť,

a to preto, že tento sudca už vec nepredložil na rozhodnutie o tejto námietke nadriadenému súdu podľa § 16 OSP“.

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu uviedol, že svoje dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu založil na dôvodoch podľa § 237 ods. 1 písm. g) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, pričom v odôvodnení konštatoval, že nezistil dôvody prípustnosti dovolania z namietaných dôvodov a ani podľa § 237 a § 239 OSP. Sťažovateľ tieto závery najvyššieho súdu spochybňuje a tvrdí, že v jeho veci na krajskom súde rozhodoval vylúčený sudca a zloženie senátu nebolo zákonné [dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. g) OSP], zrušujúce napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrálne do tej miery, že zakladalo dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, teda postupom krajského súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, označené uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu zruší, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K napadnutému uzneseniu krajského súdu

Podstatou sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je namietané porušenie sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu. Ďalšou zásadnou námietkou vo vzťahu k napadnutému uzneseniu je tvrdenie sťažovateľa, že došlo k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože o jeho veci na krajskom súde rozhodoval vylúčený sudca a senát v nezákonnom zložení. Sťažovateľ zároveň namieta, že došlo aj k porušeniu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a bližšie nešpecifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

1.1 Porušenie označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v namietanej nesprávnosti právnych záverov v napadnutom uznesení krajského súdu, ktorým bol rozsudok okresného súdu zrušený, a najmä v jeho nedostatočnom odôvodnení.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sa nezaoberal hľadiskami dôležitými pri posudzovaní kolízie práva na slobodu prejavu a právom na ochranu osobnosti, pričom poukázal na jednotlivé aspekty a kritériá, ktoré je potrebné zohľadniť s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Uviedol, že *«súd prvého stupňa predovšetkým nezohľadnil, že žalobcom tvrdený zásah do jeho osobnostných práv bol vykonaný článkom uverejneným v dennej tlači a vzhľadom na to, že médiá majú kľúčovú úlohu pri ochrane demokracie, treba prísne posudzovať každý zásah do slobody prejavu médií. Súd prvého stupňa mal tiež vziať do úvahy tú skutočnosť, že v čase uverejnenia predmetného článku bol žalobca ministrom spravodlivosti a bol teda tzv. osobou verejného záujmu. Ako vyplýva z vyššie spomenutej judikatúry ESLP osoby verejne známe a verejne činné musia strpieť väčšiu mieru kritiky. Privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach*

verejného záujmu. Novinári majú povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru prehánania a provokácie. V prejednávanej veci je žalovaný „nositeľom“ slobody prejavu a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, ktorú bolo potrebné pri rozhodovaní predmetnej veci zohľadniť...

... Pri posudzovaní tejto otázky treba vychádzať z funkcie, ktorú titulok plní. Jeho funkciou (účelom) je upútať a zaujať čitateľa k tomu, aby si článok prečítal. Vychádzajúc z tejto funkcie titulku možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie dotknutých osôb vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a to zvlášť vtedy, ak ide o médium bulvárneho typu, ku ktorým denník Plus jeden deň možno zaradiť. V prejednávanej veci súd prvého stupňa uvedenú funkciu titulku nezohľadnil a za skutkový základ vzal inkriminovaný titulok bez zohľadnenia jeho väzby na predmetný článok. Inkriminovaný titulok „[REDACTED] chráni vrahov“ treba považovať za integrálnu súčasť článku, pričom je zjavné, že z jeho obsahu nevyplýva popis žiadnej činnosti žalobcu, ktorou by chránil vrahov, ale je z neho zrejmé, že informuje o pripravovanej novelizácii Trestného zákona, v ktorej sa uvažuje aj o znížení trestných sadzieb. Ide teda o informáciu o dôležitej veci verejného záujmu, ktorá zároveň obsahuje prvky kritiky. V širšom zmysle ide o politický prejav. Tento druh prejavu spadá pod ochranu čl. 26 Ústavy. ».

Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že krajský súd v plnej miere rešpektoval názor ústavného súdu vyslovený vo veci sťažovateľa v náleze sp. zn. II. ÚS 340/09 z 18. septembra 2012, ktorým bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 64/2008 z 11. decembra 2008 zrušený.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor krajského súdu je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

1.2 Sťažovateľ tiež namietal, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Podstata tejto námietky sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu spočíva v dvoch rovinách, že v danom prípade rozhodoval vylúčený sudca a rozhodoval senát v nezákonnom zložení.

1.2.1 Sťažovateľ namietal a tvrdil, že po kasačnom náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 24. februára 2011, ktorým ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Nc 29/2008 z 8. októbra 2008, ktorým bol zákonný sudca krajského súdu [REDAKOVANÉ] vylúčený, táto námietka zaujatosti sudcu [REDAKOVANÉ] po opätovnom pridelení na rozhodnutie do senátu, kde pôsobil už namietaný sudca [REDAKOVANÉ], mala byť opätovne prejednaná a dovtedy sudca [REDAKOVANÉ] nemohol meritórne rozhodovať.

Pre zrozumiteľnosť je potrebné poukázať na to, že sťažovateľom namietaný sudca [REDAKOVANÉ] bol vylúčený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Nc 29/2008 z 8. októbra 2008, ale ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 24. februára 2011 vyslovil porušenie základného práva protistrany podľa čl. 48 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré zároveň aj zrušil. V odôvodnení dospel k záveru, že neexistovali dôvody na zmenu zákonného sudcu, v konkrétnostiach konštatoval, že sudca [REDAKOVANÉ] a taktiež sudca [REDAKOVANÉ] boli označeným uznesením najvyššieho súdu vylúčení nezákonne,

respektíve neexistoval zákonný dôvod na ich vylúčenie. Vychádzajúc z uvedeného, po označenom kasačnom náleze ústavného súdu a dôsledku ďalšieho nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 340/09 z 18. septembra 2012, ktorým bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 64/2008 z 11. decembra 2008 zrušený, bol zákonným sudcom opäť sudca [REDACTED] a rovnako aj sudca [REDACTED]. Preto je možné dospieť k záveru, že ak sťažovateľ nevzniesol novú námietku zaujatosti, respektíve námietku neodôvodnil novými skutočnosťami, pričom rozhodnutie, na základe ktorého bol sudca [REDACTED] vylúčený, bolo zrušené, bolo potrebné v okolnostiach prípadu sudcu [REDACTED] aj naďalej považovať za zákonného sudcu, keďže dôvody, pre ktoré bol tento sudca vylúčený, neboli zákonné. Tento právny záver najvyššieho súdu aj s poukazom na relevantný judikát najvyššieho súdu R 59/1997, ktorý reflektuje dovoláciu námietku sťažovateľa, možno považovať za ústavne konformný, pričom vychádza z rozhodujúcich skutočností prípadu.

1.2.2 Sťažovateľ v sťažnosti ďalej tvrdil, že senát rozhodoval v nezákonnom zložení. Konkrétne uviedol, že „v novovytvorenom senáte po kasačnom náleze ústavného súdu, nerozhodoval ani jeden z pôvodných sudcov hoci neprestali byť sudcami [REDACTED] a [REDACTED] či [REDACTED]“ a tiež namietal, že „z opatrenia predsedu súdu z 20. 11. 2013, sp. zn. Spr. 3010/2013... nie je zrejмый dôvod vykonania uvedených zmien v rozvrhu práce... ktorým došlo k nahradeniu zákonných sudcov inými sudcami“.

Ústavný súd si v záujme objektívneho posúdenia veci vyžiadal zberný spis krajského súdu sp. zn. 8 Co 606/2013, ktorý mu bol doručený 4. januára 2017 a ktorého súčasťou bolo aj sťažovateľom spochybňované opatrenie predsedu krajského súdu sp. zn. 3010/2013 z 20. novembra 2013. Po preskúmaní označeného opatrenia ústavný súd dospel k záveru, že aj táto námietka sťažovateľa týkajúca sa namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je neopodstatnená. Krajský súd preskúmateľným a zákonným spôsobom postupoval pri kreovaní senátu po kasačných nálezochoch ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 24. februára 2011, ktorým ústavný súd zrušil označené uznesenie najvyššieho súdu, ktorým boli sudcovia [REDACTED] a [REDACTED] vylúčení z prerokovania

sťažovateľovej veci a nálezom sp. zn. II. ÚS 340/09 z 18. septembra 2012, ktorým bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 64/2008 z 11. decembra 2008 zrušený.

Predseda krajského súdu s poukazom na všeobecné zásady platné pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium rozvrhu práce krajského súdu na rok 2013 a ustanovením § 51 ods. 1 a ods. 4 písm. b) a d) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) označeným opatrením prikázal, aby vec vedená na krajskom súde pod sp. zn. 8 Co 606/2013 bola pridelená do senátu 6 Co (predseda senátu sudca [REDACTED]) s tým, že členovia senátu v predmetnej veci budú pridelení náhodným výberom. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pôvodní členovia senátu 6 Co boli sudkyňa [REDACTED] (predsedníčka senátu), sudca [REDACTED] a referujúci člen senátu sudca [REDACTED]. Keďže najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Nc 26/2008 z 5. augusta 2008 rozhodol o vylúčení sudkyne [REDACTED] z prerokovania a rozhodnutia vo veci, táto prestala byť zákonným sudcom vo veci. Ako už bolo uvedené, ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 24. februára 2011 zrušil uznesenie najvyššieho súdu, ktorým boli sudcovia [REDACTED] a [REDACTED] vylúčení z prejednávania veci, preto sa opäť stali zákonnými sudcami vo veci sťažovateľa. Keďže následne ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 340/09 z 18. septembra 2012 zrušil aj rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 64/2008 z 11. decembra 2008 z dôvodu porušenia základných práv protistrany a aj z toho dôvodu, že pôvodne vylúčení sudcovia boli vylúčení nezákonne, a preto vec bola rozhodnutá v personálnom zložení senátu (sudkyňa [REDACTED], sudkyňa [REDACTED] a sudca [REDACTED]), ktorý nezodpovedal požiadavkám vyplývajúcim z čl. 48 ods. 1 ústavy, po opätovnom nápade na krajský súd bolo potrebné riadiť sa už uvedeným zákonom o súdoch, ako aj rozvrhom práce krajského súdu platným v čase opätovného napadnutia veci. Vychádzajúc z uvedeného, do úvahy prichádzal pôvodný sudca spravodajca, respektíve referujúci sudca [REDACTED] a pôvodný člen senátu sudca [REDACTED] (sudkyňa [REDACTED] bola právoplatne vylúčená, pozn.). Keďže v čase opätovného napadnutia veci na krajskom súde pôvodný senát neexistoval, navyše sudkyňa [REDACTED] už nebola zákonnou sudkyňou. prioritne do úvahy prichádzal sudca [REDACTED] ako sudca spravodajca, lenže ten v čase opätovného nápadu veci už nebol sudcom krajského súdu. Preto ako jediný pôvodný člen senátu prichádzal do úvahy sudca [REDACTED]. V zmysle už uvedených zásad platných

pre rozvrh práce krajského súdu vec nemohla byť pridelená ani do senátu, do ktorého bol v čase opätovného napadnutia veci pridelený sudca [REDACTED], ale zostávajúci členovia senátu museli byť pridelení náhodným výberom. Len senát v takom zložení bolo možné považovať za senát určený v súlade s označeným článkom 48. ods. 1 ústavy. Preto námietka sťažovateľa týkajúca sa nezákonne zloženého senátu je nedôvodná. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

1.3 Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a bližšie neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Ústavný súd konštatuje, že závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti v tejto časti je skutočnosť, že napriek všeobecným tvrdeniam o porušení označených článkov ústavy napadnutým uznesením krajského súdu absentuje akékoľvek odôvodnenie sťažnosti, t. j. neobsahuje čo i len jedinú konkrétnu a určitú ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčiť v prospech záveru o porušení niektorého z označených práv alebo slobôd podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Navyše, vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj jej petitu je potrebné konštatovať, že petit je v tejto časti aj nedostatočný, neurčitý, pretože v prípade namietaného porušenia niektorého zo základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je potrebné v petite uviesť okrem namietaného článku ústavy aj slovné označenie toho ktorého práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, čo sťažovateľ neurobil.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v súhrne konštatuje, že sťažnosť v tejto časti v predloženej podobe neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Pretože predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj identifikáciu parciálneho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 jeho slovným pomenovaním, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal, že v okolnostiach veci existovali dôvody prípustnosti jeho dovolania, no napriek tomu najvyšší súd jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ svoje sťažnostné námietky formuloval v dvoch rovinách. Podľa jeho názoru sudca

rozhodujúci na krajskom súde v jeho veci bol vylúčený a zároveň senát rozhodoval v nezákonnom zložení. Ďalej tvrdí, že nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu bolo natoľko arbitrárne, že zakladalo prípustnosť dovolania z dôvodu, že mu v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Tým, že najvyšší súd ním namietané dôvody prípustnosti dovolania neakceptoval, mal porušiť označené práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku neposkytnutia ochrany dovolacím súdom malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť aj k porušeniu jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a zároveň aj k porušeniu rovnosti účastníkov konania podľa článku 47 ods. 3 ústavy tým, že najvyšší súd „*neakceptoval svoju silnú rozhodovaciu líniu... podľa ktorej aj nedostatok riadneho vyčerpaného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, zakladá dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP*“.

Ústavný súd v úvode poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

2.1 Napriek uvedenému pristúpil k preskúmaniu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj v nadväznosti na to namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Najvyšší súd k uvedenej námietke, ktorá mala zakladať prípustnosť dovolania sťažovateľa podľa § 237 ods. 1 písm. g) OSP uviedol, že «*s prihliadnutím na tvrdenie dovolateľa, že na odvolacom súde rozhodoval zaujatý sudca [REDAKOVANÉ] sa dovolací súd zamerá aj na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia (§ 237 písm. g/ O. s. p.) Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorej neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti*

dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne (R 59/1997).

Hoci v zmysle § 14 ods. 3 O. s. p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, toto ustanovenie je potrebné vykladať širšie, v nadväznosti na čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými je garantovaná nestrannosť, nezávislosť a nezaujatosť konajúceho sudcu. Nemožno však pritom prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolateľ neuviedol zákonom uznaný dôvod zaujatosti, na základe ktorého by sa spochybnila nezaujatosť uvádzaného sudcu, ktorý rozhodoval v prejednávanej veci. Samotný subjektívny názor dovolateľa, že v osobe konajúceho sudcu boli dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladajú bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Keďže z predloženého spisového materiálu nevyplývajú žiadne také okolnosti, ktoré by spochybňovali nezaujatosť sudcu, ktorý rozhodoval v prejednávanej veci, dovolací súd vyhodnotil námietku dovolateľa o existencii vady v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. ako neopodstatnenú.

...

Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (znenie účinné do 31. 8. 2014).

Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada pridelovania súdnej agendy sudcom (splňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním,

ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p. za nesprávne obsadený.

Keďže na túto vadu konania je dovolací súd povinný prihliadnuť z úradnej moci a žalobca v dovolaní jej existenciu tvrdí, dovolací súd ďalej skúmal, či vybraný senát (ne)bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce a teda, či súd (ne)bol správne obsadený.

Podľa čl. 1, bodu IV.9 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2013 (jeho znenia v čase, kedy vec došla na súd), ktoré sú súčasťou Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2013 (ďalej len Zásady) vo veciach, v ktorých rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom, na základe ktorého zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec vrátil na ďalšie konanie, resp. zrušil rozsudok alebo nariadil Krajskému súdu v Bratislave konať vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie, táto sa zapíše do súdneho registra tomu sudcovi alebo senátu, ktorý vo veci rozhodoval pred jej zrušením a vec sa zapíše pod novú spisovú značku. Ak nemožno zapísať vec pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, pridelia sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. Ak tento sudca prestal byť sudcom, bol pridelený na iný súd alebo vec nemožno prideliť senátu, v ktorom je zaradený sudca spravodajca z iných dôvodov, vec sa pridelí senátu, do ktorého sú zaradení ostávajúci členovia pôvodného senátu; inak sa vec pridelí náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR v zmysle ustanovenia § 51 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení (§152 ods. 8 Vyhlášky MS SR č. 450/2009 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy).

Z obsahu spisu vyplýva, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že Opatrením z 20. novembra 2013 sp. zn. Spr 3010/2013 predseda krajského súdu s poukazom na Všeobecné zásady platné pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2013 prikázal, aby bola vec vedená na Krajskom súde v Bratislave

pod sp. zn. 8 Co 606/2013 pridelená do senátu 6 Co (predseda senátu [REDACTED] [REDACTED]) s tým, že členovia senátu budú pridelení náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky z členov senátov súdnych oddelení Co. Na základe uvedeného opatrenia bola vec pridelená do senátu 6 Co (potvrdenie podateľne súdu na č. l. 208).

Podľa dovolacieho súdu spôsob, akým bola v danom prípade posudzovaná vec pridelená senátu 6 Co, nevybočuje z rámca rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave platného v čase, kedy vec došla na súd, resp. z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu pridelovania vecí. Prípustnosť dovolania preto z § 237 písm. g) O. s. p. nevyplýva.».

Ústavný súd považuje v kontexte jeho zistení vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v tejto časti za zrozumiteľné, logické, ústavne konformné a legitímne, zohľadňujúce zmysel a účel inštitútu zákonného sudcu. Sťažovateľ neuviedol žiaden argument, ktorý by bol v okolnostiach prípadu spôsobilý spochybnit' najvyšším súdom prezentovaný právny záver.

Z uvedených dôvodov ústavný súd považuje tieto námietky sťažovateľa za zjavne neopodstatnené.

2.2 Sťažovateľ videl porušenie svojich označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu aj v tom, že najvyšší súd nepovažoval ním namietanú arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu za dôvod prípustnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP, teda že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom. V uvedenom zároveň videl aj porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Polemika o tom, že arbitrárnosť či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) bola vyriešená zjednocujúcim stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 2 z 3. decembra 2015

uvedeného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2016, v zmysle ktorého len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa označeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach prípadu k takému excesu nedošlo, pretože dôvody napadnutého uznesenia krajského súdu sú v jeho odôvodnení uvedené zrozumiteľne, sledujú zmysel a účel aplikovaných noriem, a keďže ústavný súd pri ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu z hľadiska možného porušenia zakladeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil signály arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, je vylúčené, aby z dôvodu absencie dôvodov, ktorá nebola ústavným súdom zistená, bol založený sťažovateľom tvrdý dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto námietku sťažovateľa považoval za nedôvodnú.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu teda vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľa riadne zaoberal a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 4/2011).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo

potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.3 Rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver* a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011 a I. ÚS 538/2013). Účinnosť právneho prostriedku nápravy nie je závislá ani na istote na priaznivom výsledku konania a samotná skutočnosť, že v konkrétnom prípade sťažovateľovi nebola na základe inak účinného prostriedku nápravy poskytnutá náprava vôbec, resp. v dostatočnej miere, ešte nie je dostatočná pre záver, že sťažovateľovi nebol daný k dispozícii účinný prostriedok nápravy porušenia daného práva (rozsudok ESĽP *Vilvarajah* a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, bod 122, alebo rozsudok ESĽP *Gordon-Krajcer* proti Poľsku zo 7. 7. 2009, č. 5943/07, body 32 – 34).

Citovaná judikatúra ESĽP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľa, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti v takom zmysle, ako to sťažovateľ namietal. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo

na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že vec posudzoval v štádiu právoplatne neskončeného konania pred všeobecnými súdmi, z čoho vyplývajú ďalšie možnosti procesného postupu pre sťažovateľa.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Petra Brňáka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2017